

ÉS POSSIBLE RESISTIR

*Miguel Urbano Rodriguez
Resistencia Internacional, núm. 27
(FARC-EP)
Juliol-Octubre 2001*

Són moltes i importants les lliçons que la humanitat pot extreure de la lluita de les FARC - Exèrcit del Poble en un moment de crisi històrica caracteritzada per la pretensió de l'imperi nord-americà a la dominació perpetua i universal.

La primera ens diu que és possible resistir a aquest sistema imperial i a la globalització neoliberal per ell concebuda i imposada amb l'objectiu de consolidar i profunditzar l'abisme que ja separa una minoria de països industrialitzats i rics dels demés, és a dir les quatre cinquenes parts de la humanitat.

La segona, implícita en la primera, fa referència indirectament al problema del poder. En una època en que el pessimisme contaminà amplis sectors de la intel·lectualitat empenyent-los a una actitud de resignació davant el sistema hegemònic, intentant reformar-lo però renunciant en la pràctica a eliminar-lo, és particularment negativa la idea de que el neoliberalisme seria el sistema de poder definitiu, i per tant utòpic tot projecte alternatiu que passi per la lluita armada.

Tal convicció es va difondre tant que influents personalitats ubicades a l'esquerra proclamen que el problema del poder s'ha convertit en secundari en l'actual correlació de forces i el realisme en un futur immediat conduiria a lluites el límit de les quals seran reformes que humanitzin el capitalisme. El què passa és que el capitalisme, per la seva mateixa essència, és deshumanitzant.

Veig en la estratègia de les FARC-EP, en els seus 37 anys de lluita ininterrompuda, un exemple bellíssim de coherència i fermesa, de fidelitat a un ideal humanista i revolucionari. Per si soles les FARC-EP no poden prendre el poder. Però la història de Colòmbia en les últimes quatre dècades ha comprovat també que la oligarquia criolla, armada i finançada per l'imperialisme nord-americà, no fou ni serà capaç de destruir a les FARC-EP, els ideals i valors, aquests sí eterns, que elles assumeixen.

En aquest començament del Segle XXI, les FARC-EP, amb la seva resistència, sorgeixen davant la humanitat com a símbol del desafiament revolucionari i humanista condensat en el repte "fer possible allò impossible".

La història no es repeteix, com ho afirmà Marx. Però, en un context molt diferent, les FARC-EP, compleixen en un món unipolar imperialitzat un paper que em porta a la memòria la lluita èpica del poble de Vietnam. No trobo un altre precedent per a la epopeia de la transformació del que fou una petita i indòmita guerrilla en un autèntic exèrcit popular.

La proximitat de l'Imperi i la seva activa ingerència, sosteniment de la oligarquia criolla, contribueixen a imprimir a la lluita de les FARC-EP característiques

úniques i irrepetibles.

Incapaços de doblegar a les FARC amb les armes, intenten si no destruir-les almenys aïllar-les i prendre'ls credibilitat recorrent a la calúnia.

Els esforços per a presentar les FARC-EP com la “guerrilla del narcotràfic” obeeixen a un pla i un objectiu concebuts a Washington. No s'ha de subestimar-los, per infames, un cop la falsa imatge de la insurgència, difosa en un massacrant bombardeig mediàtic, ha contribuït enormement per a dificultar la solidaritat amb les FARC-EP.

No són sols els Bush, Kissinger, Blair i Aznar que repeteixen la calúnia. Escriptors europeus i fins i tot llatinoamericans que es diuen d'esquerres, també l'assumeixen. Alguns arriben a l'extrem de l'alienació, col·locant al mateix nivell a les FARC-EP amb el paramilitarisme, que és una organització de criminals, un instrument de la política terrorista de l'Estat colombià.

L'humanisme revolucionari de les FARC-EP espanta. La por a la veritat és el motor de campanyes promogudes per a distorsionar la seva posició concreta en el procés de pau. Els documents emesos per l'Estat Major Central de les FARC-EP i les posicions defensades a la Mesa de Diàlegs deixen transparent que per elles la reconciliació nacional, la reconstrucció i la Pau exigeixen un consens molt ampli.

El camí per una Colòmbia democràtica i progressista no pot ser obert en una atmosfera de duplicitat. L'Agenda Comú, aprovada pel Govern Pastrana és incompatible amb el desenvolupament simultani del Pla Colòmbia, imposat per Washington i glorificat per la oligarquia criolla.

La solidaritat indispensable

Escric aquestes línies des d'un campament de les FARC-EP, en algun lloc de la Zona desmilitaritzada. Com a escriptor i periodista he tingut la oportunitat des de la Segona Guerra Mundial de ser testimoni de no poques revolucions i contrarevolucions. Per tant no és fàcil cedir avui a la emoció. Em limito a complir un deure ètic al expressar la meva admiració pels companys de les FARC, des dels comandants als combatents més joves, homes i dones, he conegut en els últims dies. Estranyes vegades he trobat pels camins del món, revolucionaris més integrals i purs.

La saga de les FARC-EP, per la seva llarga durada, per la fidelitat al rumb escollit, per la naturalesa de l'enemic intern i extern, deixarà una petjada inesborrable en la història de la lluita dels pobles per la llibertat i el progrés. L'epopeia de les FARC-EP, la seva indestructible confiança en la victòria, llunyana i sense data previsible, transporta i transmet l'esperança de la humanitat.

Reconforta registrar l'autenticitat i la desambició de Manuel Marulanda Vélez i els seus companys, bolivarians pel coratge i l'esperit llatinoamericà, i marxistes pel seu lúcid compromís amb la història. La solidaritat amb la lluita assumida per aquesta gent meravellosa es fa un deure per a tots els homes i dones progressistes a nivell planetari.